საქართველოს სახელმწიფო
ლიტერატურული მუზეუმი

ფონდის №

დოკუმენტი №

სანდრო ეფდის ფონდი

ეკლდი მანქანაზე ნაბეჭდი.

1. „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]", „[illegible]".

რიგითი №	25494 ~~108~~
ფურცლების რაოდენობა	9.13.
ძველი №	1334/93-102

25494.
~~108~~
1334/93

შრომის პოეტს

შენს ლექსებში შრომის ჰანგზე
ჟღერს სინაზე,
მილამაზე.
შენ უმღერი შრომის მხარეს, -
მის ვარსკვლავებს,
მის მზეს,
მთვარეს.
შენ უმღერი ჩვენს ქვეყანას,
ჩვენს ცას,
მიწას,
ჩვენს ბაღს, ყანას,
ჩვენს ბეღნიერ მზიურ ხანას.

ახალო წელო

ახალო წელო,
შენი იყოს ეს საიღეგრძელო,
მისცემიე ღოვლათს
ჩვენს სამშობლოს.-
ხალხს სასახელოს.
მოჰფენიე ვრცელი
ბაღნარებით მთასა და მიელოს,
ვსვამთ სავსე თასით
საიღეგრძელოს,
შენს საიღეგრძელოს.

-

წელო ახალო,
ჩვენი ეროშა არსაი ლახარო,
საი ბნელა, ყინავს,
ცეცხლს ანთებიე ტანჯული ახარო,
მილიონების სამშობლოა
შრომის სამყარო,
ეიეი რწმენის მზე
სიცოცხლის და იმეიის წყარო.
ჩვენი სამშობლო
იღეგრძელოს, წელო ახალო,
ხალხთა ძმურ ეროშას
ვაიღეგრძელებთ წელო ახალო,
კაცთა მოძულე,
ხალხის მტერი არ მოგვაკარო,
მშვიდობა ქვეყნაი
ტანამტკიცო, ყველგან ამყარო
ხალხთა ძმურ ეროშას ვაიღეგრძელებთ

წელო ახალო.

-

ახალო წელო,
ხვალინდელი დღის ვსვამი საღეგრძელოს,
ჩარხის უკუღმა მობრუნება
ჯანა ვინ შესძლოს.
აღამიანი აღამიანს
უყვარდეს, ეძმოს,
სხვისი ჯანჯვა და სიხარული
თავისად ეგრძნოს,
ხვალინდელი დღე ვაღეგრძელოთ
წელო ახალო,
ვსვამი კომუნიზმის საღეგრძელოს
ახალო წელო.

1337/96 4

ბ ე ვ ა ს

12

როცა არ იყავს ბევრი მოლვარე,
სახეზე ჭმუნვა არ გემჩნეოდა,
თითქოს ხმელეთიან ბრძოლა იკმარე,
რაც შენს სტიქიას არა სჩვეოდა,
ვიღეე და თვალებს ვერ გაშორებდი,
მსურდა მენახე ფაფარაყრილი,
შენი ღუმილით მე არ ვკოდებდი,
რადგან არ იყავ შენ ქედახრილი...
და როცა ხმელეთს ისევ შერისხე
და კლდეთა ისევ დაიწყე ნგრევა,
შენს ბევრებს შორის შევხვდი მეისვე,
კლდეებთან მქონდა მკაცრი შეტევა.
და დღესაც, როცა დამშვიდდი თითქოს,
ვერ აკრთობს კლდეებს დღეს შენი რისხვა.
ვეღარ ვძლებ, მინდა რომ შეკვეთხო.
რად არ გაისმის შენი ბრძოლის ხმა.
განა ბრძოლა იკმარე.
ო, არა, ვინ სთქვა ბევის დამარცხება.
გაშალე მხრები. შეც გავიხარებ.
მწამს ბევა ისევნებს და არ დაცხრება.

1910 .

სიკვდილი მეტეხში

(ლადო კეცხოველის ხსოვნას)

მძიმე არის მასზე ფიქრი,
მწარე მოგონება,
შორით უცქერ, მასთან მიკრი,
უმად იგი ქრება.
სარკმელიდან შორით ცქერით
და ოცნების ფრთებით,
ნეტარ მხარეს მიფრინავდა
იგი გულისთვეებით.
და კა, მოსწყდა ციხის სარკმელს...
ეგებ გადაფრინდა?
არა! მის გულს ტყვია მოხვდა,
მკერდიდან სისხლს ღვრიდა...
და დაეცა ვით არწივი,-
გაუთავა სული,
ვერ მოასწრო რომ ეხილა
ბიწნად დასახული...
კეცხოველის ნათელ სახელს
ვით გარიჟრაჟს ვხვდებით,
მისი სახის ელვარებით
მარად ჩვენც ვინთებით.

1334/97 6 23

22

მეგობრის ცხედართან

სადარაჯოზე იდექ ფხიზლად, იმედიანი.
და როგორც მებრძოლს გქონდა მიზნათ
დღენი მზიანი,
გწამდა რომ იყავ ჩვენს რიგებში,
მტერთან მედგარი,
ვით ჯარისკაცი თოფით ხელში
შეუპოვარი...
მაგრამ ეს დღენი მზიანი და
დიდხანს ნატრული
შენთვის ბნელია, ღრუბლიანი
და მოწამლული.
ო, ეს სიკვდილი ეგებ მტერმა
დაიქირავა.
და ვით ჯალათმა არ დაგინდო, გაგანიავა,
მაგრამ სისინი ნიავის, ხომ
ეს ხმაა შენი.
"ვიყავ მებრძოლი მომავლისათვის,
და ტანჯვის მთმენი".
და საფლავიდან შენ გვეძახი
მოწოდების ხმით:
ამხანაგებო. სვლა განაგრძეთ
ნაცად ბრძოლის გზით.

1334/97

შენ დაეცი ბრძოლის ველზე

მებრძოლ გმირის ლუკიანე
თაბუკაშვილის ხსოვნას

ფრთებგაშლილი მიფრინავდი,
ვადათელე ტანჯვის მთები,
რომ გეხილა აღთქმის მხარე,
დამტკბარიყავ ნეტარებით.
შენ იბრძოდი თავდადებით,
გემსხვრევოდა თუმცა ფრთები,
არ დრკებოდი უშიშარი,
ჩინ ილტვოდი გულანთებით.
მაგრამ მტარვალი არ ეძინათ
და გიგებდნენ გზაში მახეს,
როცა ერთი ათს ებრძოდი
ცხელი ტყვია გულს დაგარტყეს.
შენ დაეცი ბრძოლის ველზე,
განუტევე სული, გმირო, -
მაგრამ არა, ცრემლს არ დავღვრით
და არ გვინდა რომ გიტიროთ.
რადგან ჩვენთვის ცოცხალი ხარ,
თვალჩინ გვიდგას შენი სახე,
ჩვენთანა ხარ, შენი რჩმენა
გულში ჩმინდათ შევინახეთ.

20
1334/98

აგარის შაქრის ქარხანაში

აგარის ველზე ქარხანა დგას
როგორც ხომალდი
და ეს ველები ზოვას წააგავთ
გარს რომ არტყიათ.
ამ ველებიდან წარსულ დროთა
გამქრალა დარდი,
სად ქარის სტვენა ბოგაჯოსებთ
ნადირს ნატყვიარს.
აქ სიცოცხლეა დღით და ოამით,-
შრომა უწყვეტი,
ჭარხლიან ველებს ეს ქარხანა
გულად უფეთქავს,-
დამკვრელებისთვის გმირობაა
შრომა ზეიმეტი,
თითქოს ქვეყანას და ხალხს მათთვის
პირისპირ ეთქვას.
ვით ძარღვში სისხლი ქარხნის მფერდში
ჩხრიალებს წყალი
ჭარხლის ტივები მიცურავენ,-
ირეცხებიან,
მანქანებს შორის ხმაურია,-
აყალ-მაყალი,
თითქოს საკვები შემოაკლდათ
და ვერ ძღებიან
ვნახე გოგონა, აქ ხალისით
უვლის მანქანას,
მან მობაწოდა პეშვით თბილი
ფხვნილი შაქარი,

ჩვენ აღვსდგებით ქარიშხალად

თუ კვლავ მიწამ დაიკვნესა,
ომის ცეცხლით დაიფარა,
თუ მტრის ურდო თავს დაგვესხა,
ხალხის სისხლი დაიღვარა, –
ჩვენ აღვსდგებით ქარიშხალად, –
მოვედებით დედა-მიწას, –
დე, ინანონ, თუ იმათი
ტანჯვის მხარე გადაიწვას.

მზე და ზაჰესი

ზაჰესს,
ზაჰეს
ეღეს
შენს სახეს
სხივთა შუქი
მოუნახეს,
მოუნახეს
და უკუნი
შავბნელ ღამეს
ეავიაღეს.

-

მზეო, მზეო,
ხომ ნახეო
ღამე როგორ
ეავიაღეო.
მომეც ფიცი
რომ ვაშუქოთ
მე ღამე,
და შენ კი ეღეო.

სიზმარ- ცხადი

გაჰკრა სიზმარი

რაც არ მერგება არ მემერგება

ხერხი სჯობია ტონესა.

1334/101 16 12

ლენინის დროშით

ყოველ წელიწადს
    ვუმოერით მას
    ამ ჩვენს სიმოერას, -
მის მზიურ სახელს,
    ყველგან ნაქებს,
    ყველგან სანატრელს.
მისი ყოველი
    სიტყვა იწვევს
ჩვენს გულში ოელვას,
    მისი სახელი,
    ვით მზე ყველგან
    წვდება, ანათებს.
ლენინის დროშას
    ჩვენ არ დავხრით,
    დროშას ცეცხლის ფერს!
    გმირო თაობავ,
    სმენა იყოს
    ყველა ქვეყნიდან!
სანამ ოქტომბრის
    მზე თვის სხივებს
    ყველგან არ მოჰფენს,
ველით თავდასხმას
    მოსისხლე მტრის
    ბანაკებიდან.
მაშ წინ, ლენინის მზიურ დროშით
    გმირო თაობავ,
გადაშლილია შენს წინაშე
    შრომის ქვეყანა,
ჩვენი პარტია ხალხს გაუწევს
    წინამძღოლობას,
ვინც ბნელეთიდან
    ქვეყნად ცეცხლი ამოიტანა.

1334/102 13

53 54

ამანგელდი

დადიოდა
ყაზახეთის მთებში, ბარად,
და დროშაზე
დაეწერა ხალხის ბედი.
ნინ მიჰქონდა
ბრძოლის დროშა რწმენის ფარად,
ბაიგუშებს
მიუძოოდა ამანგელდი.

აღაშ-ორდა
ნინ აღუდგა მებრძოლი ბატირს,
ბასმაჩებმა
გაუგმირეს მას გულმკერდი,
მოჰკლეს გმირი, -
და ჯიგიტი მაინც დაჰქრის -
ხალხის გულში
ცოცხალია ამანგელდი.

აღმა-ატა.
1946 წ. 10 ივლისი.